

АКТУАЛЬНІ НАПРЯМКИ СУЧАСНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В ПТАХІВНИЦТВІ (НА ПРИКЛАДІ ДП ДГ «БОРКИ» ЗМІВСЬКОГО РАЙОНУ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ)

Грубнік О.Ю., магістрант,
Харківський національний аграрний університет
ім. В.В. Докучаєва*

Соціально-економічний розвиток держав і окремих економічних агентів у XXI ст. визначається особливостями прояву двох суперечливих і певною мірою взаємовиключних тенденцій: інтеграції та глобалізації, викликаних високими темпами науково-технічного прогресу і його досягнень, розширенням області застосування інформаційних технологій, удосконаленням засобів зв'язку, розвитком індивідуумів, їх націленістю на активізацію діяльності, прагненням до пізнання, спілкування, обміну і підвищення якості життя [1].

Успіх перебудови супроводжує низка передумов, серед яких слід назвати наступні: розуміння й прийняття необхідних змін; потреба підвищення гнучкості організаційних структур; спроможність змінювати культуру.

Нова концепція управління диктує нові цінності персоналу, нову управлінську культуру (прагнення до радикальних змін, готовність до ризику, орієнтацію на освоєння нових можливостей та ін.).

В умовах активно мінливого ділового світу традиційний механізм наукового менеджменту виявляється все менш корисним і навіть непродуктивним. Якщо менеджерів турбує нестабільність ділового середовища, то вчені займаються безпосередньо аналізом природи і динаміки непередбачених, нестабільних і нестійких систем. Іншими словами, якщо традиційна наука зосереджувала свою увагу на аналізі, пророкуванні й управлінні, то нова наука переносить акценти на хаос і складність.

Новим є та обставина, що організації некомерційного характеру все частіше звертаються до досвіду бізнес-менеджменту, щоб навчитися ефективного управління. Проте це не означає, що бізнес-менеджмент може бути просто перенесений на інші організації некомерційного характеру. Навпаки, саме цим організаціям важливо зрозуміти, що менеджмент починається з визначення, аранжування цілей.

---

* Науковий керівник – Гуторова О.О., к.е.н., доцент

Підприємницьке нововведення висувається на перший план, стає центром і ядром сучасного менеджменту. На відміну від минулого сучасні нововведення так само соціальні, як і технічні.

Менеджмент сьогодні має формувати цінності, спрямування і традиції окремих осіб, цілих організацій і суспільства, робити їх більш продуктивними. Іншими словами, якщо менеджмент не зможе мобілізувати специфічну культурну спадщину конкретної країни і народу, то економічний і соціальний розвиток країн і народів може опинитися під загрозою.

Управління в сільському господарстві має свою специфіку. Необхідно враховувати велику кількість факторів, що впливають на роботу підприємства, його продуктивність, результативність та конкурентоспроможність.

Система управління підприємства є ефективною тоді, коли конкурентна стратегія розроблена у відповідності до можливостей підприємства, враховує умови ринку, а апарат управління розробляє тактичні завдання, що дають змогу досягти її у визначені терміни.

Однією з головних проблем управління ДП ДГ «Борки» є відсутність саме стратегічного управління безпосередньо на підприємстві. Таким чином, у підприємства не має можливості підвищити рівень конкурентоспроможності самостійно у довгостроковому періоді, відсутність механізму стратегічного управління призводить до низької конкурентоспроможності аналізованого підприємства.

Удосконалення самого механізму управління досліджуванім підприємством є складним та багатофакторним процесом, який вимагає стратегічного управління і включає: оптимізацію організаційної структури та структури управління підприємства, вдосконалення використання обладнання, матеріалів та енергії, а також організації процесу виробництва, покращення якості та своєчасності отримання інформації усіма ланками виробничого процесу тощо.

Активізація людського фактору у підвищенні ефективності управління в ДП ДГ «Борки» супроводжується зміною системи організаційних цінностей і правил поведінки і покращенням ставлення до виконуваної роботи окремих працівників. Кадри є важливим капіталом підприємства, а їх навчання як короткотерміновий систематичний процес, спрямований на вдосконалення умінь та навичок і призначений для вирішення завдань конкурентоспроможності, сприяє у тому числі зниженню соціальної напруженості, покращенню внутрішньо-організаційного клімату.

При цьому, до основних засобів підвищення якості управління в досліджуваному господарстві можна віднести: ґрунтовне вивчення запитів споживачів і аналіз конкурентів; обґрунтована рекламна політика; створення нової продукції; підвищення техніко-економічних і якісних характеристик продукції; виявлення і забезпечення переваг продукту порівняно з його заміниками; виявлення переваг і недоліків товарів-аналогів, які виробляються конкурентами, і використання одержаних результатів у діяльності підприємства; модернізація обладнання; визначення можливих модифікацій продукту; всебічне зниження витрат; виявлення і використання цінних факторів підвищення конкурентоспроможності продукції; вдосконалення обслуговування у процесі купівлі та після продажного сервісу; пристосування продукції до роботи в різних умовах; диференціація продукції; посилення впливу на споживачів тощо.

Література.

1. Віщук В.М. Буковинська державна фінансова академія, Україна [Електронний ресурс] http://www.rusnauka.com/33_DWS_2010/33_DWS_2010/Economics/73817.doc.htm.

ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ НЕСТАБІЛЬНОСТІ СЕРЕДОВИЩА

*Дуднева Ю.Е., к.е.н., доцент,
Українська інженерно-педагогічна академія*

Конкурентоспроможність компанії в ринковій системі господарювання значною мірою залежить від того, наскільки оперативно і вдало компанія пристосовується до швидко мінливого соціально-економічного контексту. Важлива роль відводиться здатності господарської структури до саморозвитку, самоорганізації та діяльності інноваційної спрямованості навіть за кризових умов. Стратегічна проблематика українських компаній пов'язана із загальною економічною кризою, критичним станом виробництва, втратою традиційних постачальників та споживачів продукції, дорожчанням ресурсів, знеціненням національної валюти тощо. Все це призводить до зростання актуальності та значущості методології антикризового стратегічного управління в умовах нестабільності економіки.